

Pompoensoep

Tiny, vrijwilligster

'Kom snel binnen!' Ik houd de deur voor mevrouw Dekkers open. Meteen waaien er een paar bladeren het halletje in. Het is herfst! 'Wat ruikt het hier al lekker', zegt mevrouw Dekker verheugd. 'Het Eetpunt was echt een gouden tip van jou! Ik vind het zo gezellig om hier te komen eten. En het is nog lekker ook!' Met blosjes van de wind op haar wangen, zoekt ze haar gezelschap aan een van de tafeltjes op.

Ik kijk haar na. Wat een verschil met een paar maanden geleden. Ik zie haar nog zo binnenkomen met haar brief van de gemeente over de tegemoetkoming hoge zorgkosten. Ze was bang dat ze ons lastig viel. Terwijl het een fluitje van een cent was om die brief samen in te vullen. We namen er kopje koffie bij. En toen begon mevrouw Dekkers te vertellen. Over haar overleden man. Haar zoon die in het westen woont. Als vrijwilliger ben ik goed opgeleid. Daardoor hoorde ik wat ze me eigenlijk wilde vertellen: 'Help me. Ik voel me zo alleen.' Ik stelde haar voor om even samen bij de Open Inloop te gaan kijken. Ze was er nu toch. Toen ze daar een oude bekende ontmoette, hoefde ik bijna niets meer te doen. Toch maakte ik zorgen. Mevrouw Dekkers woont alleen in een groot huis. Wat als er iets gebeurt? 'Overleg eens met het Sociaal Wijkteam', raadde Imke me aan. Imke ondersteunt de vrijwilligers van het Informatie- en Adviespunt vanuit Proteion. Zo kwam er hulp voor het zwaardere huishoudelijk werk en hielp ik haar met het aanvragen van de sociale alarmering, een hulpknop die de burens of de thuiszorg waarschuwt.

De pompoensoep wordt geserveerd. 'Heerlijk, dat past goed bij de herfst', zegt mevrouw Dekkers als ze geproefd heeft. Ze doet weer helemaal mee.

Daarom is het mijn Proteion.